

**יום הולדת קצת
אחר**

עידו הוא ילד רגיש וחכם
שאוהב לשחק ולהיות חבר של כולם.
בכל פעם שהולך הוא אל הגן,
אומר לגננת ולחבריו שלום בחיבוק גדול וחם.

**עידו כבר ילד גדול,
הוא בוחן ומבין ויודע הכל!
את גיל 5 יחגוג ממש בקרוב
ודמיין בראשו איזה כיף יהיה לחגוג עם חבריו
ועם בולי הדב**

**כך בתחושת גאווה ובראש מורם
הלך אל הגן ואמר לכולם:
”שבוע הבא אני אהיה ממש ממש גדול!
ואני רוצה לחגוג עם כולכם! עם כל מי שיכול!”**

בהתלהבות גדולה ובחיוך הלך לישון,
אך בין לילה גילה הוא שיש הבדל בין מציאות לדמיון.

באמצע הלילה, בלי שום התראה,
התעורר עידו לצליל לא מוכר, עולה ויורד ומבהיל נורא.

הוריו של עידו נכנסו לחדרו כשהצליל התנגן באותו הזמן,
הושיטו לו יד ואמרו ברוך: "בוא, הולכים למרחב המוגן"
בלי יותר מדי מחשבות, הושיט להם יד חזרה
כשבידו האחרת בולי הדב, מבולבלים שניהם ממה שקרה.

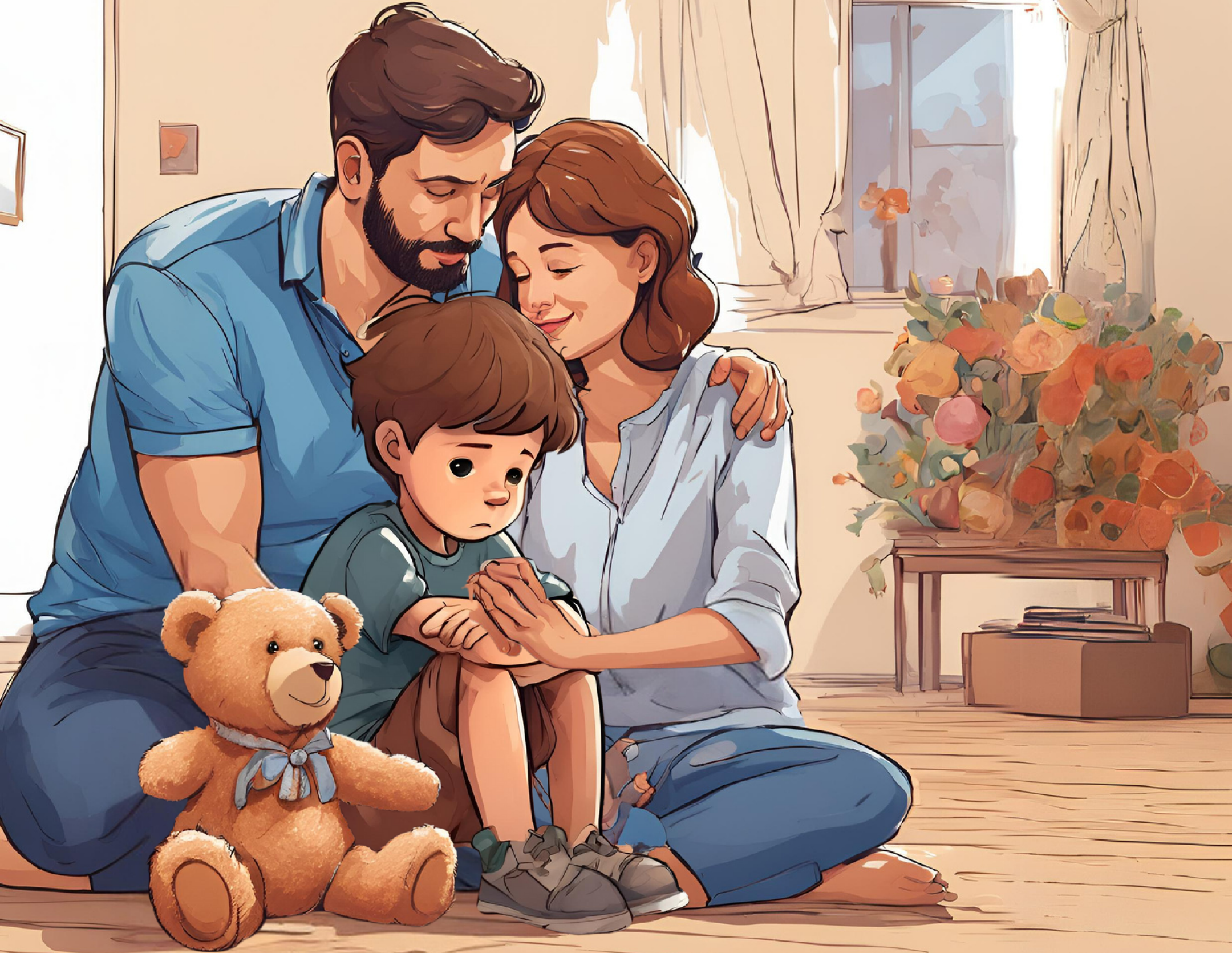

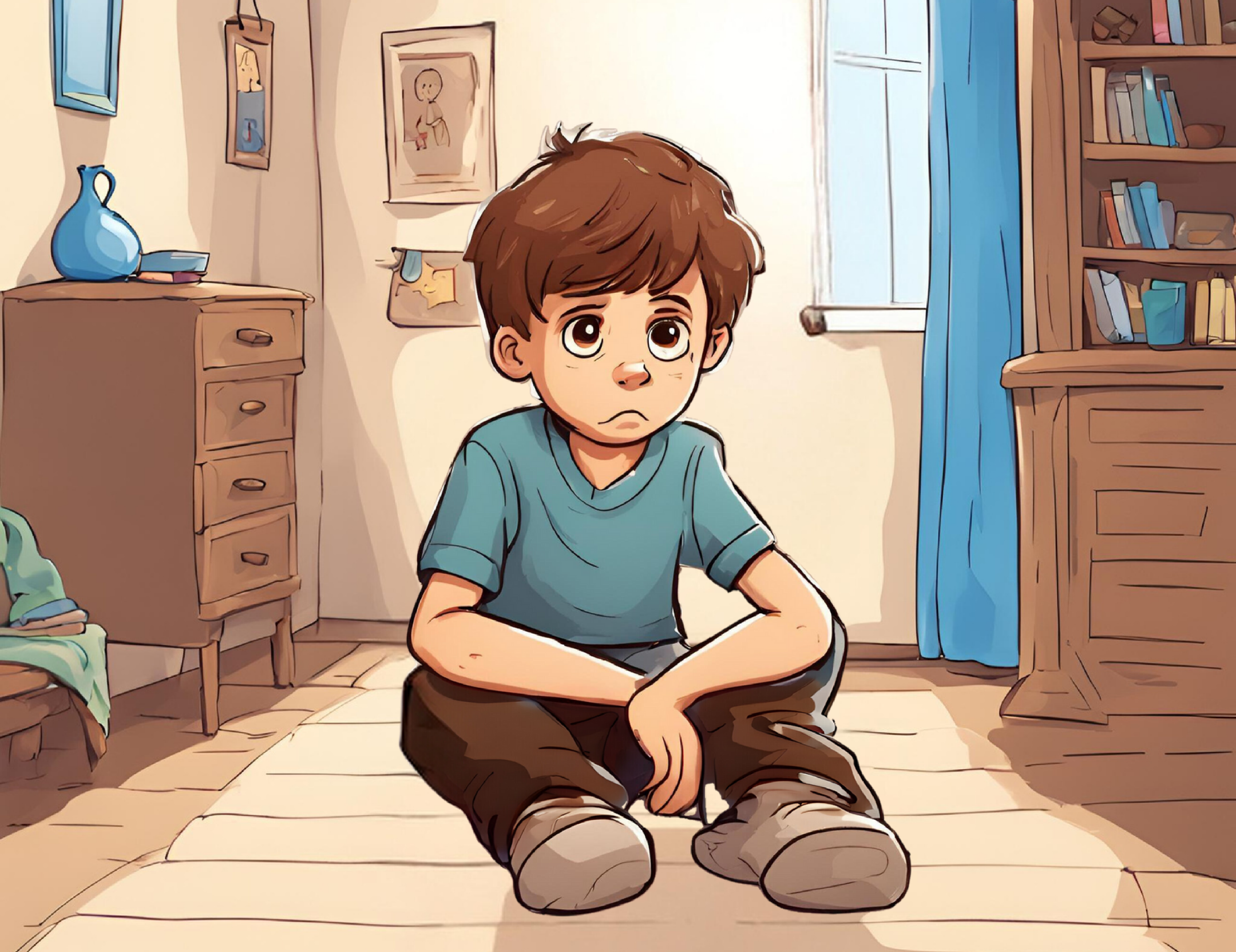
**במרחב המוגן הסבירו לו הוריו על המצב,
על החשיבות של הכאן ועכשיו,
על הצליל הלא מוכר שעדיין נשמע ברקע
ועל כמה הביטחון הוא חשוב ויכול להשתנות ברגע.**

עידו הגדול שהרגיש לרגע ילד קטן
בעיניים גדולות שאל: "רגע, אבל מה עם הגן?
ומה עם יום ההולדת שלי? ועד מתי נישאר כאן?
ומה עם כל מי שאמרתי לו? כל מי שהוזמן?"

**הוריו של עידו חיבקו אותו וליטפו את ראשו:
"הכי חשוב שנישאר ביחד ושכל אחד יישאר בביתו.
כל עוד נשארים במרחב המוגן כששומעים אזעקה,
הכל יהיה בסדר, אנחנו כאן יחד איתך"**

**“אבל מה עם החברים לגן? מה איתם?”
אמר בעיניים מבריקות כשהדמעות זולגות מעצמן.
“אני לא רוצה לחגוג יום הולדת לבד,
זה עצוב לי ואני אתגעגע נורא ואני ממש מפוחד”**

כשהביטו ההורים בעידו הרגיש והחכם,
הם הסבירו לו שהשנה המצב קצת אחר ולא מאפשר לחגוג
בחוץ עם כולם,
אך אותם החברים לגן יחגגו יחד איתו רק שהפעם מרחוק
ועדיין יוכל הוא לדבר איתם, לשמוח ולצחוק.

עידו ניגב את דמעותיו וחיך חיוך קטן
כי ידע בתוך לבו שחשוב לו בטחונם של חבריו לגן.
ואמנם השנה יום ההולדת שלו יהיה קצת אחר אך עדיין נפלא וטוב,
רק שהפעם סוד הקסם הוא שיחגוג בביתו עם אמא, אבא ובולי הדב.

